

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

Quæstio I. De natura Sacrificij in genere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

Moralem propriè non pertinent. Quæ verò dicenda forent de præcepto Communionis, præsertim Paschalis, jam superius (b) agendo De præceptis Ecclesie, ex professo discussa fuerunt.

(b) Tr. 1. c. 7.
Dist. 3. Q. 3. § 1694.

DISTINCTIO V.

De Sacrificio Missæ.

QUÆSTIO I.

De natura Sacrificij in genere.

1. **A**dvertendum, quòd Evcharistia possit dupliciter considerari. Primò, ut est Sacramentum novæ Legis; id est, Signum sensibile Corporis & Sanguinis Christi, realiter contenti sub speciebus consecratis panis & vini. Secundò, ut est Sacrificium novæ Legis: quomodo ipsa non solum ex opere operato confert gratiam dignè sumentibus, sed etiam prodest alijs, pro quorum salute offertur. Viso proinde de Evcharistia, ut est Sacramentum, restat agere de ipsa, ut est Sacrificium, præmissâ tamen ad majorem claritatem unicâ Quæstione de natura Sacrificij ut sic: unde

Evcharistia ut Sacramentum, & ut Sacrificium.

2. Advertendum ulterius, quòd Sacrificium in communi dupliciter sumatur, propriè scilicet, & impropriè seu latissimè. Hoc posteriori modo Sacrificium etiam comprehendit sub se preces, & orationes devotas Fidelium: juxta illud Psalm. 49. *Immola Deo Sacrificium laudis. Et ad Hebr. cap. 13. Offeramus hostiam laudis semper Deo, id est, fructum laborum consentium nomini ejus,* & alibi. Sacrificium propriè dictum est peculiaris actus virtutis Religionis, quo speciali quodam modo protestamur summam & absolutam excellentiam DEI, nostramque subjectionem ad ipsum, per oblationem & destructionem alicujus rei sensibilis. Et loquendo de hujusmodi Sacrificio, sic

Sacrificium propriè, & impropriè.

3. **CONCL. I.** *Sacrificium propriè dictum, est oblatio externa rei permanentis Deo exhibita, qua significatur supremum dominium atque excellentia DEI & subiectio Sacrificantis ad ipsum, mediante aliquâ ipsius rei oblatæ destructione, seu immutatione.* Ita in re communis, & concordant dicta superius. (a)

Sacrificium propriè, quid? (a) Tr. 5. Dist. 1. § 15.

4. Dicitur, *oblatio externa rei permanentis, utputà ovis, bovis, vituli, tritici &c. ad distinguendum Sacrificium propriè dictum*

Est rei permanentis.

C c c c c

à Lau-

à Laude DEI, quæ fit Deo verbis transeuntibus; atque ab Adoratione eidem exhibita per genuflexionem, & hujusmodi; nec non ab omni Oblatione, interna, qua quis per piam voluntatem se, suaque omnia Divinæ Majestati offert, atque resignat.

Ad id suffi-
cit sola rei
oblata im-
mutatio
moralis.

5. Dicitur ulterius, *mediante aliquâ ipsius rei oblata destructione, sive immutatione.* Hæc siquidem ad rationem Sacrificij propriè dicti omninò requiritur, quamvis non semper sit necesse, rem oblata physicè destrui; cum quandoque sufficiat sola illius immutatio moralis, sive humano modo facta, in quantum res oblata accipit alium statum, & ad priores operationes redditur inutilis. Sicquippe olim Hebræi sacrificare Deo censebantur, dum vinum, oleum, aut alios hujusmodi liquores effundebant in terram circa Altare Domini: nam tunc vinum illud, aut oleum, non statim substantialiter corrumpebatur, donec siccaretur, sed solum acquirebat statum inutilem ad usus humanos.

Declaratur
alijs ex-
emplis.

6. Quo etiam modo Veteres, quibus sicut erat magis frequens, ita & magis nota ratio Sacrificij, quandoque sacrificabant proficiendo aliquid in mare, vel etiam coquendo panes in clibano, sicque farinam immutando: prout de quibusdam malis Judæis, coquentibus placentas Reginæ cæli, legitur *Jeremia cap. 7.* Nam tunc farina substantialiter non corrumpebatur, sed solum mutabatur in alium statum, à suo pristino diversum: res verò in mare projecta, utputà annulus, plerumque in sua substantia persistebat, immutabatur tamen, quatenus ad usus humanos inutilis fiebat. Cæteræ particulæ definitionis Sacrificij tum ex alibi dictis (b) tum magis ex dicendis patebunt.

(b) Tr. 5.
Diss. 1. n.
15. &

seqq.
Sacrificium
est actus
Latriæ.

7. CONCL. II. Sacrificium est actus virtutis Religionis, & quidem supremæ ejus speciei, quæ dicitur *Latria*; unde non nisi soli Deo offerri potest. Ita communis omnium Theologorum; & patet ex ipsa Sacrificij definitione, qua dicitur, Sacrificium exhiberi in protestationem supremi dominij, atque excellentiæ: nam hæc non nisi soli Deo competit.

Sacrificium
Missæ non
offerretur
Sanctis.

8. Ex dictis proinde sequitur primò, quòd, quamvis in honorem Sanctorum oprimè celebrentur Missæ, nihilominùs nec Beatissimæ Mariæ Virgini, nec ulli Sancto reverà offeratur Missa. Siquidem hæc est Sacrificium novæ Legis propriè dictum, quale non nisi soli Deo offerri potest, eò quòd in ipso solo reperitur supremum in omnes creaturas dominium, summæque excellentiæ. Hinc Concilium Tridentinum *Sess. 22. cap. 3. sanctis*

Altissimè monet: *Quamvis in honorem, & memoriam Sanctorum nonnullas interdum Missas Ecclesia celebrare consueverit; non tamen illis Sacrificium offerri docet, sed Deo soli, qui illos coronavit: Unde nec Sacerdos dicere solet, Offero tibi Sacrificium Petre, vel Paule; sed Deo de illorum victorijs gratias agens, eorum patrocinia implorat; ut ipsi pro nobis intercedere dignentur in caelis, quorum memoriam facimus in terris.* Hæc Tridentinum: quod ipsum dudum jam docuit S. Augustinus lib. 8. de Civit. Dei, cap. 27. & communis sensus Ecclesiæ.

9. Sequitur ulterius, quod Sacrificia Gentilium, etsi cæte-
roquin propriè dicta, ex eo capite fuerint illicita, imò & ex-
cranda, quia non fuerunt exhibita vero Deo. Fiebant enim tum
hominibus, & quidem pessimis; ut Beel, seu Baalim (qui fuit
Nemrod, *robustus venator coram Domino, Gen. 10.*) & alijs hujusmo-
di, quos cæca, aut veriùs propriâ malitiâ excæcata Gentilitas pro
dijs habebat: tum dæmonijs per simulacra Idolorum nonnun-
quam responsa dantibus; juxta illud, etiam ingratis Israëlitis
quondam objectum, Deuter. cap. 32. *Immolaverunt dæmonijs, &
non DEO, dijs quos ignorabant, & alibi.*

10. Concl. III. Non solum in Lege Mosaica, sed etiam
ante ipsam, aliqua extiterunt Sacrificia. Patet hoc clarè ex Sa-
cra Scriptura: ut ex primis septem Capitulis Libri Levitici, ubi
de Sacrificijs Legis Mosaicæ agitur: item ex cap. 4. Genes. ubi lon-
gè antea justus Abel Deo obtulit *de primogenitis gregis sui, & de adipi-
bus eorum.* Et Gen. 8. ubi Noë post Diluvium, tollens *de cunctis peco-
ribus, & volucribus mundis, obtulit holocausta super Altare.* Item Melchi-
sedech obtulit panem & vinum (*erat enim Sacerdos Dei altissimi*)
Gen. 14. & alibi sæpè.

11. Quinimò notant Doctores cum D. Thoma 2. 2. *quest.*
95. art. 1. quod naturali Jure præscribatur, Deo esse sacrifican-
dum, quamvis an hæc, vel illa sint sacrificanda, Lex humana vel
Divina postmodum constituerit. Sicut à pari Jus naturale præci-
pit, Deum esse orandum, atque invocandum, utpote summum
rerum omnium Dominum, & Largitorem bonorum omnium,
eique pro acceptis beneficijs grates debitas referendas & c.
quamvis certæ & determinatæ præces, & formulæ precandi, sint
Juris positivi, Divini vel humani.

12. Porrò Sacrificia veteris Legis variè dividebantur: &
inprimis ratione materiæ, in Victimam, Immolationem, & Li-
bamen. *Victima* comprehendebat animalia oblata, & mactata
in honorem Dei: utputà quando de bobus, ovibus, agnis,
Ccccc 2 vel

Sacrificia
Gentilium
fuerunt ve-
ra; & cur
illicita?

In Lege
Mosaica, &
jam ante
ipsam fue-
runt aliqua
Sacrificia.

Deo effica-
cificandū,
est de Jure
naturali.

Sacrificia
veteris Le-
gis, varia: ut
Victima

Immolatio. vel capris fiebat Sacrificium. Per *Immolationem* offerebantur res inanimatae, & solidae: ut panis, simila, thus, triticum, & hujusmodi. **Libamen.** *Libamen* dicebatur, quando fiebat oblatio de rebus inanimatis, sed fluidis, quae effundebantur: ut vinum, oleum, alique liquores.

13. Alia divisio Sacrificiorum Legis Mosaicæ ratione finis, & formæ, fuit in *Holocaustum*, *Hostiam pacificam*, & *Hostiam pro peccato*. *Holocaustum*, & *Holocaustoma*, erat Sacrificium Deo oblatum purè ad laudem & cultum ipsius, atque in protestationem supremæ suæ excellentiæ: & in hoc tota res oblata destruebatur, seu comburebatur, ut nihil cederet in usum humanos.

Hostia pacificorum. *Hostia pacifica*, seu *Hostia pacificorum* erat Sacrificium, quod offerebatur Deo vel in gratiarum actionem pro accepto beneficio; & alio nomine dicebatur *Sacrificium Landis*: vel pro impetratione alicujus beneficii novi; & erat *Sacrificium impetratorium*: & in eo una pars comburebatur ad honorem Dei, altera cedebat in usum Sacerdotum, tertia in usum ipsorum offerentium. Tandem

Hostia pro peccato. *Hostia pro peccato*, erat Sacrificium, quod offerebatur ad obtinendam peccatorum remissionem: Unde & vocabatur *Sacrificium Propitiatorium*, in quo una pars comburebatur, altera cedebat in usum Sacerdotum.

14. **CONCL. IV.** Omnia Sacrificia tum Legis Naturæ, tum Mosaicæ, defactò coadunata sunt in uno Tremendo & Incruentò Missæ Sacrificio. Ita omnes Catholici; atque proficetur Ecclesia in Secretâ Missæ post Dominicam VII. Pentecostes, sic rans: *Deus, qui Legalium differentiam hostiarum unius Sacrificij perfectione sanxisti. Uberius id ipsum docet Concilium Trid. Sess. 22. cap. 1. sic loquens: Hec denique illa munda oblatio est, qua per varios Sacrificiorum, Naturæ, & Legis tempore, similitudines figurabatur; utpote qua bona omnia, per illa significata, velut illorum omnium consummatio, & perfectio complectitur. Et de hoc Tremendo Missæ Sacrificio ex professo nunc agendum.*

¶ (o) ¶

QUÆ-